

PARLAMENTUL EUROPEAN

2009 - 2014

Document de ședință

A7-0056/2010

23.3.2010

RAPORT

referitor la agricultura în zonele afectate de handicapuri naturale: un bilanț de
sănătate special
(2009/2156(INI))

Comisia pentru agricultură și dezvoltare rurală

Raportor: Herbert Dorfmann

CUPRINS

	Pagina
PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN	Error! Bookmark not defined.
EXPUNERE DE MOTIVE	Error! Bookmark not defined.
AVIZ AL COMISIEI PENTRU DEZVOLTARE REGIONALĂ	Error! Bookmark not defined.
REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE.....	Error! Bookmark not defined.

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

referitoare la agricultura în zonele afectate de handicapuri naturale: un bilanț de sănătate special (2009/2156(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere articolul 39 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,
 - având în vedere comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor intitulată „Către o mai bună direcționare a ajutoarelor pentru fermierii din zonele cu handicapuri naturale” (COM(2009)0161),
 - având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European privind comunicarea Comisiei, transmis la data de 17 decembrie 2009,
 - având în vedere articolul 48 din Regulamentul său de procedură,
 - având în vedere raportul Comisiei pentru agricultură și dezvoltare rurală și avizul Comisiei pentru dezvoltare regională (A7-0056/2010),
- A. întrucât, peste jumătate (54%) din terenurile agricole din UE sunt clasificate drept zone defavorizate;
- B. întrucât fiecare stat membru a declarat zone defavorizate, chiar dacă în proporții diferite;
- C. întrucât regiunile montane (inclusiv regiunile arctice situate la nord de paralela 62, asimilate cu regiunile montane) reprezintă aproximativ 16% din terenurile agricole, însă peste 35% din terenurile agricole sunt clasificate drept „zone defavorizate intermediare”;
- D. întrucât aceste „zone defavorizate intermediare” au fost clasificate de statele membre pe baza mai multor criterii diferite, fapt care, în opinia Curții de Conturi Europene¹, poate duce la un tratament neechitabil;
- E. întrucât doar o mică parte a exploatațiilor din aceste regiuni beneficiază de plăți compensatorii, iar sumele acordate variază considerabil de la un stat membru la altul²;
- F. întrucât pentru zonele montane și zonele afectate de handicapuri specifice, definite în conformitate cu articolul 50 alineatul (2) (zone montane), respectiv articolul 50 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 1698/2005 al Consiliului din 20 septembrie 2005 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) există criterii clare și incontestabile, astfel încât clasificarea acestor zone nu a fost criticată de Curtea de Conturi Europeană și nici nu este vizată de actuala comunicare a Comisiei;

¹ Curtea de Conturi Europeană: Raportul special nr. 4/2003, JO C 151 din 27.6.2003.

² De la 16 EUR/ha în Spania până la 250 EUR/ha în Malta.

- G. întrucât situația specifică din regiunile ultraperiferice necesită proceduri speciale;
- H. întrucât sprijinirea zonelor defavorizate este o componentă importantă a celui de-al doilea pilon al politicii agricole comune, și anume al politicii de dezvoltare rurală, fapt pentru care obiectivele politicii regionale și redistribuirea resurselor FEADR nu ar trebui să se afle în centrul dezbaterilor;
- I. întrucât în urma reformei legislației privind zonele defavorizate și a adoptării Regulamentului (CE) nr. 1698/2005 a fost desființată categoria „zonelor defavorizate intermediare”, iar zonele eligibile pentru sprijin au fost definite ca fiind zone „afectate de handicapuri naturale importante”;
- J. întrucât criteriile socio-economice aplicate de unele state membre înaintea reformei din 2005 nu mai pot fi folosite ca și criterii principale pentru delimitarea zonelor „afectate de handicapuri naturale”, însă aceste criterii se mai pot utiliza în definiția zonelor „afectate de handicapuri specifice”, eligibile pentru sprijin în conformitate cu articolul 50 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 1698/2005;
- K. întrucât statele membre dispun de o mare libertate în structurarea programelor lor naționale și regionale de dezvoltare rurală, ceea ce le permite să elaboreze un set de măsuri echilibrate și adaptate situației lor regionale specifice și întrucât statelor membre le revine sarcina de a include în programele lor o ofertă adecvată pentru regiunile lor defavorizate;
- L. întrucât cele opt criterii biofizice s-ar putea dovedi insuficiente și pragul de 66% din terenuri care a fost propus ar putea să nu fie considerat adecvat în toate cazurile pentru a determina handicapul real de o manieră care să respecte marea diversitate a zonelor rurale ale UE; întrucât plantele cultivate, combinația de tipuri de soluri, umiditatea solului și climatul sunt, printre altele, alți factori relevanți în vederea determinării handicapului real dintr-o zonă dată,
1. subliniază importanța acordării unor plăți compensatorii corespunzătoare în zonele defavorizate, aceasta fiind un instrument indispensabil pentru a garanta furnizarea unor bunuri publice de mare valoare, cum ar fi menținerea gestionării terenurilor și a peisajului cultivat; subliniază că în special zonele defavorizate au deseori o valoare ridicată în ceea ce privește peisajul cultivat, conservarea biodiversității și avantajele pentru mediu, precum și ocuparea forței de muncă în mediul rural și vitalitatea comunităților rurale;
 2. recunoaște că, datorită poziției lor unice, zonele mai puțin favorizate au un rol important de jucat în ceea ce privește furnizarea de avantaje pentru mediu și menținerea peisajului și subliniază că plățile acordate în temeiul acestei măsuri ar trebui să caute să atingă aceste obiective;
 3. subliniază că articolul 158 din TCE referitor la politica de coeziune, conform modificărilor aduse de Tratatul de la Lisabona, acordă o atenție specială regiunilor cu handicapuri naturale; îndeamnă Comisia să conceapă o strategie cuprinzătoare pentru a elimina discrepanțele existente între statele membre în ceea ce privește tratarea acestor zone și să promoveze o strategie integrată care să țină seama de caracteristicile naționale și regionale specifice;

4. subliniază că sprijinirea zonelor afectate de handicapuri naturale urmărește mai ales menținerea pe scară largă și în permanență a unei forme eficiente și multifuncționale de agricultură, menținând astfel spațiul rural ca o zonă economică vitală și un spațiu de trai;
5. subliniază necesitatea gestionării acestor zone defavorizate nu doar din perspectiva producției de alimente de calitate, ci și pentru a contribui la dezvoltarea economică generală, la creșterea calității vieții, precum și la stabilitatea demografică și socială în aceste zone;
6. în acest sens, solicită Comisiei să țină seama, de asemenea, de implicațiile sociale ale noii clasificări pentru zonele cu handicapuri naturale;
7. subliniază că plățile compensatorii pentru zonele defavorizate, spre deosebire de măsurile agroecologice, nu trebuie să facă obiectul unor condiții specifice suplimentare în ceea ce privește metoda de gestionare a terenurilor, condiții care să depășească cerințele în materie de ecocondiționalitate; reamintește că regimul zonelor defavorizate trebuie, în principiu, să ofere compensații fermierilor care sunt și administratori de terenuri și care lucrează în prezența unor handicapuri naturale semnificative, pentru care piața nu acordă compensații ca atare;
8. subliniază totuși că plățile acordate în cazul zonelor defavorizate trebuie să fie legate de practicarea unei agriculturi active, adică pentru producția de alimente sau activități strâns legate de producția de alimente;
9. este de opinie că cele opt criterii biofizice propuse de Comisie ar putea fi în principiu adecvate pentru delimitarea într-o oarecare măsură a zonelor afectate de handicapuri naturale; subliniază totuși că aceste criterii nu pot fi folosite în toate cazurile pentru a delimita în mod obiectiv zonele cu handicapuri naturale;
10. recunoaște totuși că s-ar putea ca folosirea unor criterii stricte și pur biofizice să nu fie potrivită pentru toate zonele din Europa și ar putea avea consecințe neintenționate în ceea ce privește delimitarea zonelor care le respectă; din acest motiv, recomandă reexaminarea dintr-o perspectivă pur obiectivă a folosirii criteriilor socio-economice, cum ar fi depărtarea de piețe, lipsa serviciilor și depopularea;
11. îndeamnă Comisia să țină seama de toate pozițiile exprimate în timpul consultării cu statele membre, autoritățile locale și regionale și organizațiile fermierilor în ceea ce privește definirea zonelor cu handicapuri naturale;
12. în special, includerea unui criteriu geografic cunoscut sub numele de „izolare” ar putea constitui o soluție pentru handicapul natural specific caracterizat prin distanță de piață, îndepărtare și acces limitat la servicii;
13. consideră că este necesar să se revizuiască definiția criteriului „regimului de umiditate a solului” pentru a ține seama de diversele condiții agricole și climatice care există în diversele state membre ale Uniunii;
14. pentru a recunoaște limitările solurilor umede neexploatabile, includerea unui criteriu de tipul „numărului de zile în care umiditatea atinge 100% din capacitatea de absorbție a

solului” ar permite să se țină seama de interacțiunea dintre tipurile de soluri și climat (de exemplu pentru a reflecta în mod corect dificultățile climatului marin);

15. solicită, prin urmare, Comisiei să continue eforturile sale în materie de cercetare și analiză în vederea includerii unor criterii suplimentare potențiale în noul regim referitor la zonele defavorizate pentru a-și adapta într-o măsură mai mare propunerile în funcție de dificultățile practice cu care se confruntă fermierii și să construiască un set robust de criterii, care să rămână adecvate pe termen lung;
16. subliniază însă că pentru aplicarea acestor criterii și stabilirea unor valori de prag realiste în practică este indispensabil ca statele membre și regiunile să dispună de datele biofizice necesare, iar acestea să corespundă cu un grad de precizie suficient tipului de teren în cauză; prin urmare, sprijină procesul inițiat de Comisie pentru evaluarea practică a criteriilor propuse; solicită ca hărțile detaliate care urmează să fie prezentate de statele membre să fie folosite eventual pentru adaptarea valorilor-limită ale criteriilor care definesc zonele cu handicapuri naturale și a pragului de 66% propus, la nivel național sau regional, în funcție de caracteristicile mediului natural;
17. subliniază, în special, că, pentru a ține seama de o manieră practică de interacțiunile dintre numărul ridicat de factori de influență, s-ar putea să fie necesară utilizarea cumulată a criteriilor adoptate; aceasta ar putea permite zonelor defavorizate care numără două sau mai multe handicapuri naturale mici sau medii să fie clasificate ca zone defavorizate chiar și în cazul în care criteriile individuale nu ar permite această clasificare;
18. subliniază că avizul definitiv referitor la unitatea teritorială de bază aleasă, la criteriile și valorile de prag propuse de Comisie poate fi emis doar atunci când sunt disponibile hărțile detaliate elaborate de statele membre; subliniază că, în absența unor astfel de rezultate ale simulării, pragul propus de 66%, precum și pragurile care definesc criteriile însele, trebuie privite cu mare circumspecție și pot fi ajustate obiectiv și în mod corespunzător doar după ce hărțile naționale sunt disponibile; solicită, prin urmare, Comisiei să examineze prompt rezultatele exercițiului de cartografiere și să prezinte cât mai curând posibil, pe baza acestora, Parlamentului European și Consiliului o comunicare detaliată referitoare la delimitarea zonelor cu handicapuri naturale;
19. subliniază că, atunci când se stabilește harta definitivă a zonelor defavorizate intermediare, trebuie să se țină seama și de criterii naționale obiective, care să permită adaptarea definiției zonelor la diversele condiții specifice din fiecare țară; consideră că această adaptare ar trebui efectuată de o manieră transparentă;
20. consideră că este necesară o anumită ajustare voluntară la nivel național a criteriilor pentru sprijinirea zonelor afectate de handicapuri naturale pentru a putea reacționa în mod corespunzător în cazul situațiilor geografice speciale în care handicapurile naturale au fost compensate prin intervenții umane; subliniază totuși că în cazul creșterii calității terenului, trebuie să se țină seama de povara reprezentată de costurile permanente aferente întreținerii, cum ar fi cele legate de drenare și irigare; propune ca, în acest context, să se recurgă și la date economice (cum ar fi veniturile exploatațiilor și productivitatea terenurilor); subliniază însă că decizia privind criteriile utilizate pentru această ajustare trebuie să fie luată de statele membre, dat fiind că multe state membre au dezvoltat deja un sistem adecvat și potrivit de diferențiere, care ar trebui menținut;

21. consideră că noile criterii ar putea exclude anumite zone afectate de handicapuri naturale care în momentul de față sunt eligibile; subliniază că ar trebui definită o perioadă de tranziție adecvată pentru a permite regiunilor în cauză să se adapteze la noua situație;
22. subliniază că zonele care au depășit, prin intermediul tehnicilor agronomice, dezavantajele naturale ale terenului ar trebui să nu fie eliminate definitiv, în special dacă beneficiază de venituri agricole scăzute sau beneficiază de un număr redus de alternative de producție și solicită Comisiei să garanteze o tranziție lină în cazul zonelor respective;
23. solicită ca, în cazul procedurilor tehnice care urmăresc compensarea handicapurilor naturale, să nu se țină seama doar de avantajele pe termen scurt, ci ca procedurile să fie supuse, de asemenea, unei evaluări a impactului asupra dezvoltării durabile;
24. subliniază responsabilitatea care le revine statelor membre la desemnarea zonelor afectate de handicapuri naturale, precum și la elaborarea unor programe echilibrate pentru dezvoltarea rurală; subliniază necesitatea unui parteneriat cu autoritățile locale și regionale în cadrul acestui proces; subliniază, în același timp, necesitatea unei notificări, respectiv aprobării a acestor decizii naționale sau regionale de către Comisia Europeană;
25. subliniază că reforma referitoare la zonele cu handicapuri naturale formează o parte esențială a dezvoltării viitoare a politicii agricole comune a Uniunii Europene;
26. solicită Comisiei să elaboreze în termen de un an un text legislativ separat referitor la agricultura în zonele cu handicapuri naturale;
27. solicită ca revizuirea regimului referitor la zonele defavorizate să aibă loc în concertare cu discuțiile reformei globale a PAC pentru a asigura coerența conceperii noilor sisteme de sprijin pentru fermieri, în special în conexiune cu noua plată unică pe exploatație;
28. este conștient de implicațiile pe care le-ar putea avea exercițiul de redefinire a zonelor defavorizate intermediare asupra viitoarei definiții a ajutorului acordat în cadrul PAC, deci solicită Comisiei să țină seama de toate pozițiile exprimate în cadrul consultărilor publice de către statele membre, de autoritățile regionale și locale și de colectivele agricole interesate;
29. solicită protejarea bugetului european pentru dezvoltare rurală și îndeamnă statele membre să folosească din plin posibilitățile de cofinanțare pentru zonele defavorizate, care constituie unul dintre cele mai importante și eficiente regimuri de dezvoltare rurală;
30. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului și Comisiei, precum și Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor.

EXPUNERE DE MOTIVE

1. Context

Sprijinirea zonelor defavorizate din mediul rural este o componentă importantă a așa-numitului al doilea pilon al politicii agricole comune, și anume a politicii de dezvoltare rurală. Mai mult de jumătate din terenurile agricole au fost clasificate de statele membre drept zone defavorizate. Regiunile montane (inclusiv regiunile arctice situate la nord de paralela 62, asimilate cu regiunile montane din cauza condițiilor climatice) reprezintă aproximativ 16% din aceste terenuri. Însă cea mai mare proporție, de 35%, este reprezentată de regiuni afectate de alte handicapuri, de cele mai multe ori naturale.

Această diferențiere rezultă din cadrul juridic existent: în cadrul celui de-al doilea obiectiv (ameliorarea mediului și a spațiului rural) din Regulamentul (CE) nr. 1698/2005 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR), statele membre au posibilitatea de a acorda „ajutoare pentru handicapuri naturale în regiunile montane și în alte zone cu handicap”. Acestea ar trebui „să contribuie, prin menținerea utilizării agricole a terenurilor, la conservarea spațiului rural, precum și la salvagardarea și promovarea metodelor de exploatare durabilă”.

La articolul 36 din Regulamentul (CE) nr. 1698/2005 sunt prevăzute „măsuri axate pe utilizarea durabilă a terenurilor agricole”, în special:

„i) plăți destinate agricultorilor din zonele montane care urmăresc să compenseze handicapurile naturale;

ii) plăți destinate agricultorilor din zonele care prezintă handicapuri, altele decât zonele montane.”

La articolul 37 se precizează că plățile „sunt destinate să compenseze costurile suplimentare suportate de către agricultori, precum și pierderea de venituri generate de handicapul zonei în cauză pentru producția agricolă” și sunt cuplate cu obligația exploatanților de a-și desfășura activitatea agricolă încă cel puțin cinci ani.

La articolul 50 din regulament sunt precizate criteriile aplicate zonelor care pot beneficia de plăți. Zonele montane sunt caracterizate de „o limitare semnificativă a posibilităților de utilizare a terenurilor și de o importantă creștere a costurilor lucrărilor”, cauzate de:

- a) perioadă de vegetație redusă, ca urmare a altitudinii;
- b) pante abrupte pe suprafața în cauză;
- c) poziție geografică la nord de paralela 62.

În conformitate cu articolul 50 alineatul (3), celelalte zone defavorizate trebuie să fie

a) zone afectate de handicapuri naturale importante, în special o productivitate redusă a solurilor sau condiții climatice dificile, în care este necesar să se mențină o agricultură extensivă pentru gestionarea terenurilor sau

b) zone afectate de handicapuri specifice, în care menținerea gestionării terenurilor este necesară pentru a asigura conservarea sau ameliorarea mediului, întreținerea spațiului rural, conservarea potențialului turistic sau din motive de protecție costieră.

În urma reformei legislației privind zonele defavorizate și a adoptării Regulamentului (CE) nr. 1698/2005, a fost desființată categoria „zonelor defavorizate intermediare”, care au fost criticate de Curtea de Conturi. Criteriile socio-economice aplicate de unele state membre înainte reformei din 2005 nu mai pot fi folosite pentru delimitarea zonelor „afectate de handicapuri naturale”, însă aceste criterii se mai pot utiliza în definiția zonelor „afectate de handicapuri specifice”.

La momentul adoptării regulamentului, Consiliul nu a reușit să ajungă la un acord privind stabilirea unor criterii mai precise pentru a defini „handicapurile naturale” și a solicitat Comisiei să elaboreze o propunere pentru un viitor sistem de identificare a zonelor eligibile.

Prin urmare, prezenta comunicare a Comisiei are ca obiect numai „alte zone afectate de handicapuri naturale”, în conformitate cu articolul 50 alineatul 3 litera (a). În consecință, zonele montane și insulele nu fac obiectul dezbaterilor.

2. Raportul special al Curții de Conturi Europene

Curtea de Conturi Europeană a publicat în 2003 un raport special privind sprijinirea zonelor defavorizate. În cadrul acestui raport, Curtea de Conturi a constatat, printre altele, că „zonele defavorizate intermediare” au fost clasificate de statele membre pe baza mai multor criterii diferite și a criticat faptul că aceste diferențe de clasificare pot duce la un tratament neechitabil.

De asemenea, Curtea de Conturi a criticat faptul că doar o mică parte a exploatațiilor din aceste regiuni beneficiază de plăți compensatorii, iar sumele acordate variază considerabil de la un stat membru la altul (de la 16 EUR/ha în Spania până la 250 EUR/ha în Malta). Curtea de Conturi a considerat că există riscul de „supracompensare” și a solicitat Comisiei ca, în strânsă colaborare cu statele membre, să elaboreze un set de indicatori mai adecvați pentru identificarea zonelor defavorizate, astfel încât să se garanteze proceduri coerente și un tratament uniform al beneficiarilor.

3. Comunicarea Comisiei

În urma raportului special al Curții de Conturi și a reformării, în 2005, a Regulamentului privind dezvoltarea rurală, Comisia a luat o serie de măsuri pentru evaluarea criteriilor de

delimitare existente și pentru definirea mai precisă a zonelor afectate de handicapuri naturale.

Încă de la început s-a dovedit a fi necesară o colaborare strânsă cu statele membre pe plan tehnic, în vederea stabilirii unor criterii de delimitare obiective și pe baze științifice. Inițial, serviciile Comisiei au încredințat Centrului Comun de Cercetare (CCC) sarcina de a selecta o serie de criterii referitoare la sol și climă care ar putea servi drept bază pentru un nou sistem de delimitare a zonelor defavorizate intermediare. În acest scop, a fost creat un grup de experți de prim rang specializați în evaluarea solului, climei și topografiei, iar activitățile acestui grup au fost coordonate de CCC.

Grupul de experți a stabilit opt criterii legate de sol și climă care, în cazul depășirii anumitor valori-limită, indică limitări serioase în calea practicării agriculturii în Europa: criterii climatice (temperaturi scăzute sau căldură mare pe perioade îndelungate), criterii legate de sol (terenuri cu drenaj insuficient; soluri nisipoase, argiloase sau cu pietriș; spațiu redus pentru rădăcini; sol salin) și zone caracterizate de un regim de umiditate al solului nefavorabil sau înclinări mari ale terenurilor.

(O descriere mai exactă a celor opt criterii biofizice se găsește în anexa comunicării¹).

O zonă este considerată a fi afectată de handicapuri naturale dacă o mare parte a terenului agricol (cel puțin 66%) îndeplinește cel puțin unul dintre criterii, înregistrând valoarea-limită indicată. Prin urmare, conform propunerii prezentate, criteriile biofizice nu sunt cumulative. Fiecare indicator în parte este suficient pentru clasificarea drept zonă eligibilă, atâta timp cât se respectă caracteristicile asociate cu criteriul în cauză și valoarea măsurată a indicatorului corespunde cu valoarea-limită respectivă.

Comisia solicită statelor membre să simuleze aplicarea criteriilor biofizice pe teritoriul lor și să întocmească hărți detaliate ale zonelor eligibile în urma acestor simulări.

În plus, statele membre ar trebui să propună o ajustare pentru a exclude zonele în care handicapurile naturale au fost deja înlăturate (de exemplu sol uscat, dar irigat).

Inițial, statele membre ar fi trebuit să finalizeze acest proces de cartografiere (*mapping*) în termen de șase luni (adică până la sfârșitul lui octombrie 2009). Din cauza complexității simulării însă mai multe state membre au anunțat deja că au nevoie de mai mult timp și au solicitat o prelungire a termenului.

4. Poziția raportorului

Raportorul este de opinie că procesul inițiat în 2005 pentru revizuirea criteriilor de clasificare a zonelor defavorizate, în special procesul de consultare coordonat de Centrul Comun de Cercetare, a fost un proces deschis, participativ, marcat de succes și în care au fost implicați experți din statele membre.

Rezultatul acestui proces de consultare îl reprezintă, în principal, cele opt criterii biofizice propuse de Comisie pentru delimitarea zonelor afectate de handicapuri naturale.

¹ http://ec.europa.eu/agriculture/rurdev/lfa/comm/com2009_161_annex_en.pdf

Deși, la prima vedere, aceste criterii pot fi adecvate pentru delimitarea zonelor afectate de handicapuri naturale, raportorul consideră că este imperativă testarea acestora în practică de către statele membre. Încă nu este clar dacă statele membre au la dispoziție datele biofizice necesare, care să corespundă cu un grad de precizie suficient tipului de teren în cauză. Din acest motiv, pentru o eventuală utilizare în viitor a celor opt parametri biofizici este foarte important ca aceștia să fie testați în practică în statele membre, în cadrul procesului de cartografiere (*mapping*). La momentul redactării prezentului raport au fost primite foarte puține răspunsuri din partea statelor membre: majoritatea statelor membre au solicitat prelungirea perioadei pentru întocmirea hărților, iar Comisia a revizuit calendarul propus. Prin urmare, raportorul își rezervă dreptul de a prezenta observații suplimentare într-o etapă ulterioară a procedurii parlamentare, pentru a include rezultatele procesului de cartografiere în rezoluția Parlamentului European.

Ar trebui să se acorde atenție specială întrebării dacă valoarea-limită arbitrară propusă (66% din terenurile vizate) trebuie corectată în jos în urma testării în practică în statele membre, pentru a reflecta tipul de teren din zonele în cauză.

După caz, ar trebui să existe o marjă pentru a cumula diferite criterii complementare, caz în care ar trebui să se găsească valori-limită mai mici pentru fiecare criteriu în parte.

Este clar încă de acum că ar trebui efectuată o ajustare a criteriilor pentru sprijinirea zonelor afectate de handicapuri naturale, pentru a putea reprezenta corect handicapurile efective ale zonei. Astfel, este evident că unele culturi, cum ar fi vița-de-vie sau măslinile, pot avea rezultate foarte bune, profitabile, pe terenuri care nu sunt favorabile pentru practicarea agriculturii. Din acest motiv, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea efectuării unei ajustări, care să includă și datele economice (cum ar fi veniturile exploatației).

În general, raportorul urmărește să conducă o dezbatere care să nu fie marcată de interese regionale sau naționale de redistribuire a fondurilor FEADR, care nici nu este vizată aici. Dimpotrivă, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a adopta o abordare pragmatică într-un cadru comunitar, care să le permită să aplice criteriile biofizice obiective în funcție de spațiul lor natural, în conformitate cu principiul subsidiarității. Acest lucru le-ar permite să se achite de responsabilitatea de a identifica obiectiv zonele afectate de handicapuri naturale și să formuleze programe regionale sau naționale echilibrate în domeniul dezvoltării rurale. Aprobarea acestor programe de către Comisie asigură menținerea cadrului comunitar stabilit.

24.2.2010

AVIZ AL COMISIEI PENTRU DEZVOLTARE REGIONALĂ

destinat Comisiei pentru agricultură și dezvoltare rurală

referitor la agricultura în zonele afectate de handicapuri naturale: un bilanț de sănătate special (2009/2156(INI))

Raportoare pentru aviz: Rosa Estaràs Ferragut

SUGESTII

Comisia pentru dezvoltare regională recomandă Comisiei pentru agricultură și dezvoltare rurală, competentă în fond, includerea următoarelor sugestii în propunerea de rezoluție ce urmează a fi adoptată:

1. invită Comisia să elaboreze o strategie globală pentru zonele defavorizate adaptată necesităților locale în vederea reducerii discrepanțelor existente între statele membre în ceea ce privește sprijinul acordat acestor zone, precum și să stabilească o definiție specifică a zonelor cu handicapuri naturale, în special din punctul de vedere al perioadelor de tranziție; recomandă încurajarea fermierilor din zonele defavorizate pentru organizarea de asociații în scopul obținerii de fonduri suficiente pentru exploatarea terenurilor și îmbunătățirea randamentelor producției agricole;
2. consideră că trebuie să li se permită statelor membre să țină seama nu numai de criteriile biofizice, ci și de criteriile socio-economice în „reglajul fin” pe care statele membre trebuie să-l realizeze pentru pregătirea hărților zonelor cu handicapuri naturale și să aibă în vedere criteriul „depopulării”, întrucât creșterea populației agravează handicapurile naturale ale zonelor agricole și dificultățile agronomice ale acestor regiuni; sprijină includerea caracterului insular printre criteriile naționale pentru stabilirea zonelor cu handicapuri naturale;
3. consideră că zonele în care cele opt criterii biofizice nu sunt întrunite, dar în care toate criteriile cumulate, deși ușor sub pragul necesar, reprezintă un handicap important, ar trebui să fie și ele recunoscute ca zone cu handicapuri naturale;
4. afirmă că harta zonelor cu handicapuri naturale poate să fie stabilită pe baza celor opt criterii biofizice comunitare, însoțite de anumite criterii obiective naționale, care să

permite să se țină seama de realitatea națională și regională din fiecare stat;

5. consideră că noul regim ar putea determina transferul ajutoarelor din anumite regiuni către altele, în funcție de necesitățile locale; solicită, așadar, ca acele zone care își pierd statutul de „zone cu handicapuri naturale” sau al căror statut suferă o modificare disproporționată, ca urmare a noului regulament, să beneficieze de o perioadă de tranziție suficientă pentru a se adapta la noua situație; consideră că, în această perioadă, ar trebui să fie testate criteriile biofizice propuse de Comisie pentru a le verifica relevanța în cadrul diverselor ecosisteme și climate din Uniunea Europeană;
6. invită Comisia ca, atunci când definește zonele cu handicapuri naturale, să țină seama de toate pozițiile exprimate, în cadrul consultărilor publice, de către statele membre, autoritățile regionale și locale și colectivele agricole interesate;
7. susține că, atunci când se stabilește harta zonelor cu handicapuri naturale, trebuie să se țină seama de criteriile naționale obiective, care să permită adaptarea definiției zonelor la realitatea națională și regională a fiecărei țări în cadrul unei strategii globale a Comisiei Europene, în strânsă concordanță cu programele locale de dezvoltare rurală;
8. solicită ca, atunci când se realizează „reglajul fin”, zonele care au depășit, prin intermediul tehnicilor agronomice, handicapurile naturale ale terenului, în special cele cu un nivel scăzut al venitului agricol și cu puține alternative de producție, să fie excluse doar în urma rezultatului unor evaluări de impact pe termen lung;
9. solicită Comisiei să inițieze, de asemenea, o revizie a regimului aplicat zonelor afectate de dificultăți specifice, dat fiind că definiția actuală nu ține seama de anumite handicapuri naturale care fac dificilă activitatea agricultorilor, cum ar fi caracterul periferic, insular sau îndepărtat al anumitor zone ale Uniunii Europene;
10. solicită ca, în cazul procedurilor tehnice care urmăresc compensarea handicapurilor naturale, să nu se țină seama doar de avantajele pe termen scurt, ci ca procedurile să fie supuse, de asemenea, unei evaluări a impactului asupra dezvoltării durabile;
11. subliniază necesitatea de a ameliora coordonarea dintre diversele politici comunitare, în special dintre politica agricolă comună și politicile de coeziune, în scopul de a obține o mai bună coerență între acestea și de a asigura dezvoltarea mai armonioasă a zonelor defavorizate.

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE

Data adoptării	22.2.2010
Rezultatul votului final	+: 39 -: 0 0: 0
Membri titulari prezenți la votul final	François Alfonsi, Luís Paulo Alves, Charalampos Angourakis, Catherine Bearder, Jean-Paul Basset, Zuzana Brzobohatá, Alain Cadec, Ricardo Cortés Lastra, Tamás Deutsch, Rosa Estaràs Ferragut, Seán Kelly, Constanze Angela Krehl, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska, Ramona Nicole Mănescu, Iosif Matula, Miroslav Mikolášik, Lambert van Nistelrooij, Franz Obermayr, Jan Olbrycht, Wojciech Michał Olejniczak, Markus Pieper, Tomasz Piotr Poręba, Nuno Teixeira, Michael Theurer, Michail Tremopoulos, Viktor Uspaskich, Oldřich Vlasák, Kerstin Westphal, Hermann Winkler, Joachim Zeller,
Membri supleanți prezenți la votul final	Vasilica Viorica Dăncilă, Karin Kadenbach, Heide Rühle, Marie-Thérèse Sanchez-Schmid, Richard Seeber, Peter Simon, László Surján, Evžen Tošenovský, Sabine Verheyen

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE

Data adoptării	16.3.2010
Rezultatul votului final	+: 38 -: 0 0: 2
Membri titulari prezenți la votul final	John Stuart Agnew, Richard Ashworth, Liam Aylward, José Bové, Luis Manuel Capoulas Santos, Vasilica Viorica Dăncilă, Michel Dantin, Albert Deß, Diane Dodds, Herbert Dorfmann, Hynek Fajmon, Lorenzo Fontana, Iratxe García Pérez, Béla Glattfelder, Martin Häusling, Esther Herranz García, Peter Jahr, Elisabeth Jeggle, Jarosław Kalinowski, Elisabeth Köstinger, Giovanni La Via, Stéphane Le Foll, George Lyon, Gabriel Mato Adrover, Mairead McGuinness, Krisztina Morvai, James Nicholson, Rareș-Lucian Niculescu, Wojciech Michał Olejniczak, Georgios Papastamkos, Marit Paulsen, Britta Reimers, Ulrike Rodust, Alfreds Rubiks, Giancarlo Scotta', Czesław Adam Siekierski, Alyn Smith, Csaba Sándor Tabajdi, Marc Tarabella
Membri supleanți prezenți la votul final	Luís Paulo Alves, Spyros Danellis, Jean-Paul Gauzès, Astrid Lulling, Véronique Mathieu, Jacek Włosowicz